

То знаело, то ясно чувствувало, че слънцето е тамъ, по тази страна на тази гора. И ето, че още малко и то ще бжде при слънцето.

Непрогледенъ мракъ тежко се спущалъ и лежалъ на земята; сѣкашъ като едва горящи свѣщи, блѣдо блѣщукали звѣздитѣ въ небето. Духналъ леденъ вѣтъръ и лудо летѣлъ по долинитѣ и скалиститѣ върхове. Прѣлетѣвали нощни птици, съ черни, като нощта криле; тѣ гърсѣли храна, чувалъ се далеченъ и глухъ кучи лай. Съ безстрашни и увѣрени стѣпки вървѣло момчето въ гората и все по-нагорѣ и по-нагорѣ.

Било вече полунощъ, когато то чуло нѣкъдѣ близо кучи лай, а слѣдъ малко, че съвсѣмъ близо свѣтналъ огънь.

— Кой си ти? — чувало се гласъ изъ тъмнината — кждѣ отивашъ?

— Азъ съмъ момче — скитниче, отивамъ при слънцето. Кажете ми, колко ли или много трѣбва да вървя?

Въ това врѣме къмъ момчето дошълъ единъ човѣкъ съ фенеръ въ рѣка и нѣжно казалъ:

— Ти си навѣрно, гладно и уморено, ела съ мене. Кое момче си ти? Какъ тѣй безжалостни сж твоитѣ родители, като сж те пустнали въ тая тъмнина самичко.

— Азъ нѣмамъ нито татко, нито майка. Моята майка и моя татко е слънцето, азъ отивамъ при него.

— Ела съ мене, дѣте мое, ела съ мене. Утрѣ азъ ще те изпратя при слънцето, казалъ добрия непознатъ човѣкъ — планинецъ и като уловилъ за рѣка момчето, повелъ го къмъ дома си.

Кжщата му била обикновена колиба, кждѣто вжтрѣ горѣло печка; около огъня седѣла жената на добрия човѣкъ и три малки дѣца, почти врѣстници на бѣдното сираче. Въ съседната стая блѣтели овци.

— Дѣца мои, азъ ви доведохъ братче: нека вие бждете сега не три, а четири; тази рѣка, която дава хлѣбъ на трима, ще даде и на четвъртия. Обичайте се единъ другъ. Първа дошла неговата жена, прѣгърнала момченцето и горѣщо, като майка го цѣлунала, а слѣдъ това дошли и като братчета го цѣлунали неговитѣ дѣца.